KOSTELNÍ NOVINY

2025

ČTENÍ NEJEN NA NOC KOSTELŮ

Biskupské přání

Mám radost z Noci kostelů. V desítkách až stovkách chrámů na území naší diecéze otevřou nadšení dobrovolníci kostelní vrata. Přestože se situace rok od roku zlepšuje, na mnoha místech stále bývají zarostlá pavučinami – ať už kvůli obavám z vyloupení nebo devastace či pro nezájem. Ale alespoň na jeden večer a začátek noci ožívají i ty nejzapadlejší kapličky na konci světa. Sejdou se tam lidé. Kvůli tomu přece tyto stavby vznikaly: jako prostor pro shledání lidí spolu mezi sebou a s Bohem.

Církevní společenství letos po celém světě slaví Jubilejní rok. Nese se ve znamení naděje. Říká se, že ta umírá poslední. Křesťané nadto tvrdí, že v lidském životě neexistuje situace, která by postrádala naději – a byla tedy úplně beznadějná. Říkají a věří, že mají naději v živém Bohu, který jim neslíbil život v bavlnce, ale že je ani v těch nejšílenějších situacích neopustí. Moc bych Vám přál, aby se Vám vedle obdivu k nádheře umění našich předků při Noci kostelů poštěstilo i setkání s blízkostí Boha jako garanta této naděje.

Pokojný večer plný zážitků, které si můžete odnést do dalších dnů Vám přeje

Mons. Stanislav Přibyl

Vítejte u nás v kostele!

Noc kostelů je jeden večer a část noci, kdy tradičně berou za kliky chrámových dveří a vrat v litoměřické diecézi tisíce lidí. Přicházejí na návštěvu, za uměním, krásou, hudbou, lákají je různé programy a nebo jen prosté ticho chrámových prostor.

Pro letošní Noc kostelů jsme pro vás připravili tyto Kostelní noviny, které vám mohou mj. pomoci při orientaci v chrámových prostorách (co kde je a k čemu to slouží).

BUĎTE V POHODĚ

Vaše rozhodnutí vstoupit, si vedle laskavého uvítání zaslouží především srdečné blahopřání: ač mnozí přicházíte každý rok, čeká vás opět zajímavá a nejspíš i nevšední zkušenost. Setkat se tu můžete stejně jako pravidelní návštěvníci se spoustou lidí – a možná i v tichu tohoto večera a noci zaslechnete tichý hlas Boží přítomnosti. A nebo ne. Velmi pravděpodobně ale nevzplanete, ba ani nezblbnete. Nikdo vás nebude k něčemu nutit nebo o něčem přesvědčovat. Buďte v pohodě.

Kostely bývají pravidelně otevřené (nejen dnes večer a v noci) náhodným příchozím, milovníkům umění a architektury i všem, kdo hledají klid, pokoj, oddych, Boha, nebo přicházejí jen z prosté zvědavosti.

KAM SE JINDY NEDOSTANETE

Chrámy jsou jedním z nejbezpečnějších míst na celé planetě. Od pradávna sloužily také jako místo uznávaného azylu. Provádět v nich cokoliv nekalého se ve všech společnostech, náboženstvích a kulturách považuje za obzvláště nevhodné, ohavné ba i trestuhodné. Přejeme tedy, abyste se v kostele cítili když ne jako doma, tak aspoň dobře a prima. Dnes se můžete podívat i na místa, která jsou jindy nepřístupná. Využijte toho. Jen, prosíme zdvořile, abyste nerušili pohodu a klid ostatních návštěvníků a odnesli si odtud jen a pouze příjemný zážitek (a tomu tyto noviny a třeba nějaký drobný dárek).

Pokud snad přijdete i někdy jindy – a nenarazíte zrovinka kvůli nenechavcům na zamčené dveře, vrata nebo mříž - neváhejte vkročit a pobýt.

Zkrátka: přijďte zas!

Místa setkávání mezi lidmi, kulturou, tradicí a současností

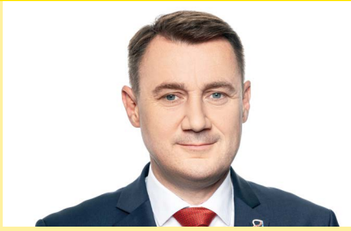

Vážení přátelé, rád bych vás co nejsrdečněji pozdravil jménem Libereckého kraje u příležitosti letošní Noci kostelů – již tradiční a milé události, která se stala pevnou součástí našeho kulturního i duchovního života.

Jsem rád, že se i chrámy a modlitebny ve zdejším regionu opět připojují k tomuto výjimečnému festivalu, během něhož se jejich dveře symbolicky i doslova otevírají všem – věřícím i těm, kteří přicházejí zvídavě nahlédnout, zažít něco výjimečného, zastavit se v ruchu každodennosti.

I když je česká společnost považována za víceméně ateistickou, mnoho z nás vyhledává kostel či modlitebnu jako místo pro zklidnění, urovnání myšlenek, místo, kde můžeme být sami se sebou. Kostely však také mívají zajímavou historii, na jejich výzdobě se podíleli významní architekti, stavitelé a umělci minulých staletí.

Nelze dost dobře určit, který ze svatostánků v kraji je ten nejvýznamnější, případně nejzajímavější. Když já sám cítím, že potřebuji načerpat vnitřní energii, vždy rád zamířím do Jablonného v Podještědí. Toto malebné městečko v klínu Lužických hor vyzařuje vpravdě božský klid a mír, pravým ztělesněním duchovní síly pak je tamní barokní bazilika.

Toto přirozené duchovní centrum regionu, spravované bratry dominikány, neztratilo svou důstojnost ani v uplynulých desetiletích, kdy bojovalo s nepřízní režimu. Nyní opět svobodně vítá poutníky z celého světa. Ti sem míří za odkazem svaté Zdislavy, patronky Libereckého kraje, jejíž postava už dávno opustila církevní mantinely a pronikla do výtvarného umění, literatury, hudby nebo filmu.

Pomáhala nemocným a chudým, svým příkladným životem se stala patronkou rodin a lidé dodnes stále přicházejí prosit o pomoc a přímluvu k jejímu hrobu v Jablonném.

Kostely nejsou jen místem víry. Jsou i strážci paměti, umění a lidských příběhů. Jsou svědky historie našich měst a obcí, prostorem ticha i naděje. Během Noci kostelů se proměňují i v místa setkávání – mezi lidmi, kulturou, tradicí a současností.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se na přípravě letošní Noci kostelů podíleli – duchovním správcům, umělcům, dobrovolníkům i organizátorům. Vám všem pak přeji krásné zážitky. Nechte se unést atmosférou těchto výjimečných míst a objevujte jejich krásu znovu a znovu.

Martin Půta
hejtman Libereckého kraje

Přijďte se podívat, zaposlouchat, ztišit se nebo si jen tak posedět

Milí přátelé, Noc kostelů je pro mě každoročně chvílí, kdy se naše města a vesnice na okamžik ztiší. A přitom tolik ožijí! Dveře kostelů se otevírají dokořán a zvou nás dál, bez rozdílu, bez bariér, bez vstupného. Právě ta otevřenost – doslova i obrazně – z ní dělá něco výjimečného.

Jako hejtmanka Středočeského kraje (na jehož území se litoměřická diecéze také rozkládá) mám radost, že se do této krásné tradice zapojuje tolik obcí a měst i u nás. Každý kostel, který během této noci navštívíte, v sobě nese kousek naší společné historie. Někdy je to staletá architektura, jindy příběhy ukryté v obrazech, freskách, varhanách – a jindy zase jen to zvláštní ticho, které člověka pohladí po duši.

Noc kostelů není jen o víře – je o zvědavosti, otevřenosti a chuti objevovat. Je to pozvání, které platí pro všechny. Přijďte se podívat, zaposlouchat se, ztišit se, nebo si jen tak posedět v prostoru, kde se po generace lidé scházeli, aby hledali něco přesahujícího.

Děkuji všem, kteří se na přípravě letošního ročníku podíleli, a přeji vám krásný večer plný inspirace, klidu i nečekaných zážitků.

Petra Pecková
hejtmanka Středočeského kraje

Pozvání ke zpomalení i k otevřenému dialogu

Vážení návštěvníci, milí přátelé, s potěšením vás opět vítám u příležitosti Noci kostelů – večera, kdy se otevírají nejen dveře našich sakrálních památek, ale i srdce těch, kteří do nich přicházejí s respektem, zvědavostí a touhou po poznání.

Noc kostelů je mimořádnou událostí, která nám připomíná, že kostely nejsou pouze místy víry, ale i tichými svědky naší historie a lidské tvořivosti. Nabízí prostor ke ztišení i inspiraci, a to bez ohledu na věk, vyznání či životní směr. Jsem hrdý na to, kolik obcí a měst v našem kraji se do této události každoročně zapojuje. Je to důkaz, že si vážíme našeho kulturního dědictví a chceme ho sdílet s dalšími generacemi. Věřím, že Noc kostelů i letos nabídne nezapomenutelné chvíle – ať už půjde o koncert pod klenbou chrámu, prohlídku varhan nebo jen tiché spočinutí v potemnělém interiéru. Tato noc je pozváním ke zpomalení i k otevřenému dialogu.

Přeji vám, ať vás letošní Noc kostelů obohatí – ať už novým poznáním, klidem v duši nebo milým setkáním. Těším se, že se na některém z těchto výjimečných míst potkáme.

Richard Brabec
hejtman Ústeckého kraje

Na co je kostel?

Už skoro dva tisíce let si křesťané utvářejí kostel jako místo k setkávání. Na území litoměřické diecéze víme o farnostech a kostelích už z desátého a jedenáctého století – o nejstarším jsou zmínky v zakládací listině z pražského břevnovského kláštera a postavený byl už za vlády Boleslava II. ve Chcebuzi (5 km od Štětí).

Řekne se proč kostel, když křesťané věří, že Bůh je pořád a všude a dokonce ve všech. V jistém smyslu je pro ně celý svět jako jeden velký chrám. Přesto si ke scházení a bohoslužbě postupně vytvořili budovu specifického a praktického designu, kde je nic neruší, neprší na ně a může se jich tam sejít víc najednou.

Křesťané věří ve zvláštní přítomnost Boha uprostřed svého shromáždění. Většinou proto také rádi berou další lidi mezi sebe.

Všimněte si, že některé chrámové dominanty krajiny, zvláště v příhraničí zde na severu Čech, jsou opravdu veliké. Dnes ale zejí prázdnotou. Svědčí mj. o tom, že tu dříve žilo věřících mnohem více – a velkou část z nich, kteří byli německé národnosti, Československý stát po II. světové válce vyhnal. Nových mnoho nepřišlo. A s šířící se sekularizací ubývají.

Na podzim jsme zde na „severu" sčítali přítomné na nedělní bohoslužbě. Tvořili společenství přesahující sedm tisíc osob.

Čemu věří křesťané?

Svět stvořil Bůh. Věda popisuje proces vzniku světa a života, nikoliv jeho původ a zdroj. Věda a víra jsou odlišné „disciplíny" a nejsou si konkurencí.

Křesťané říkají, že člověk je obrazem Boha a ten jej stvořil, aby s ním sdílel život, lásku, krásu, radost, vášeň, přátelství a dobrodružství. Zároveň člověka pozval k tomu, aby se na díle stvoření dále podílel. Náš život má proto být tvůrčí.

Bůh miluje člověka. A proto člověk vlastně na světě je – z lásky Boha.

Člověk dostal do vínku svobodu volby. V této svobodě se rozhodl (a stále se rozhoduje) následovat Boha nebo se od něj odvrátit a vystačit si sám. Tím, že se člověk oddělil od Boha, vstoupila do života smrt, nenávist, trápení, závist, zášť, sobectví. Křesťané říkají hřích.

Bůh ale sestoupil fyzicky na svět v historické postavě Ježíše. Bůh se stal člověkem, aby vyšel lidem vstříc a zachránil je.

Skrze Kristův „návod na život" – „radostnou zvěst" – „evangelium" – které popisuje jeho život, učení, smrt a vzkříšení nám Bůh opět otevírá cestu k naplněnému životu v lásce, radosti a pokoji.

Stačí jen chtít. Tato nabídka platí pro každého člověka. Chcete ji přijmout a nevíte jak na to? Začít lze jednoduchou prosbou: Bože, jestli existuješ, dej se mi poznat! Mnohým se to přihodilo.

Smyslem křesťanství je naděje

„Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme."
(Bible, Nový zákon, List Římanům 8, 24-25)

Tato slova napsal apoštol Pavel kolem roku ve svém dopise adresovaném křesťanům žijícím v Římě. Jede k nim na návštěvu a chce se místním před svým příjezdem představit. Píše o své víře a jejích zdrojích. Píše o Bohu. Píše o Ježíši Kristu. Píše o Boží milosti. O síle, která umožňuje vždy začít znovu navzdory selháním. A také o tom, co z víry plyne pro běžný život.

Do Říma míří ve chvíli, kdy už má leccos za sebou. Již je výraznou postavou vznikající církve. Již založil několik společenství a prožil mnohé konflikty. Zná své silné i slabé stránky a ví, že jeho pověst ho předchází. Chce se však představit sám. Nespoléhá na to, že se o něm přece ví. Znovu formuluje, čemu věří. A opět podtrhuje, že jádrem víry je evangelium. Tedy doslova: dobrá zpráva. Radostné poselství naděje. Ani Zákon, ani tradice. Ani liturgie, ani morálka. Ani zbožnost, ani vzdělání. Smyslem křesťanství je naděje. *„Jsme spaseni v naději!"* A je tedy naším úkolem právě naději vnášet do světa okolo. Ani dnes nemůžeme předpokládat, že lidé vědí, co se v kostelech děje. Otevřeme dveře a vyjděme ven. Znovu a znovu formulujme evangelium tak, aby i dnes živě promluvilo a vnášelo světlo do stmívajícího se světa.

Benjamin Roll,
evangelický farář
v Litoměřicích

Všechny kostely se jeden druhému podobají jako vejce vejci. Vznikaly sice v různých érách a mají odlišnou estetickou úroveň, bývají však zařízené velmi podobně.

Prohlédněte si...

...váš kostel

Aneb co všechno tu najdete

NA PRAHU KOSTELA
Předsíň kostela neboli zádveří, funguje úplně stejně, jako prostor za vstupními dveřmi domu nebo bytu. Jediné, co tu chybí, je botník, protože křesťané se na rozdíl od muslimů do svého posvátného prostoru nezouvají.

Obvykle tu najdete něco zbožných tiskovin nebo letáků. Visívá zde nástěnka, kde se dozvíte, kdy se konají bohoslužby, jaké akce farnost pořádá a třeba i něco málo o historii kostela.

KROPENKA
Hned u dveří se setkáte s prvním pozoruhodným předmětem. S kropenkou. Může mít nekonečně mnoho podob, od malé porcelánové nádobky na zdi až po obří kamennou mísu. Podstata je ale vždy stejná: je to nádoba s vodou.

Tato voda slouží k tomu, aby si věřící lidé při vstupu do chrámu připomněli svůj křest, který se udílí obvykle ve věku miminkovském – a to politím vodou. Do kropenky si namočí prsty a pokřižují se. Od jisté doby se do vody přidává sůl, která působí jako dezinfekce. Ve středověku byly totiž kropenky spolu s kašnami jedním z míst, odkud se šířila všelijaká nákaza.

NESTOJÍTE NA LODI, ALE V LODI
Největšímu prostoru v kostele, kde stojí řady lavic, se říká chrámová loď. Menší kostely mají obvykle jednu hlavní. Pokud přijdete do velkého kostela, katedrály či baziliky, bývají vedle centrálního obvykle dvě další. Kostely bývaly až donedávna rozdělené řadami sloupů. Naši předkové prostě neuměli postavit tak velkou halu, aniž by něčím nepodepřeli konstrukci stropu.

PRESBYTÁŘ NEBOLI KNĚŽIŠTĚ
Každý kostel má vpředu či uprostřed cosi jako jeviště. Od hlavní lodi je oddělené obvykle několika schody, třeba i klenebním obloukem a na první pohled je úplně jasné, že je to místo, kde se „něco děje". Tomu místu se říká kněžiště, či též presbytář. Z názvu by se mohlo zdát, že je to místo vyhrazené pro kněze. Není to úplně pravda a během bohoslužby se tam vystřídá hned několik lidí. Při noci kostelů tam obvykle mohou vstoupit i návštěvníci.

SOCHY A OBRAZY
Kostely bývají vyzdobené spoustou obrazů a soch. Koho a co představují se můžete zeptat pořadatelů Noci kostelů. Patřilo k tradici církve od prvních staletí její existence zdobit prostory, kde se lidé scházeli. Zprvu samotné zdi katakomb a pak chrámů malbami a pak i dalšími obrazy a sochami. Lze mezi nimi nalézt umělecké skvosty – v minulých staletích tvořilo sakrální umění většinu toho, co vůbec v kumštu vznikalo.

Chrámová výzdoba často zachycuje biblické události případně osudy světců, tedy lidí, kteří do života církve vstoupili jako mimořádné vzory. Výzdoba kostela není samoúčelná a neslouží pouze jako kulisa, nebo zdroj ohromení a estetického zážitku. Jejím úkolem je přivádět člověka v myšlenkách a prožívání do Boží blízkosti. Má inspirovat a připomínat příběhy, které jsou pro víru křesťanů důležité. V minulosti se výzdobě říkalo také „bible chudých". Když si věřící lidé příběhy nemohli coby negramotní přečíst, mohli je vidět a prožívat znovu a znovu přímo v kostele.

Světci se zobrazují s takzvanými atributy. To jsou předměty, které připomínají nějakou zvláštnost světcova života. Nebo také jak byl pro svou víru sprovozen ze světa.

AMBON
Pultíku vpředu vedle oltáře se říká ambon. Je to místo, odkud se během bohoslužby čte z Bible a odkud kněz vysvětluje širší význam toho, co lidé ve čtení z Písma vyslechli.

KŘÍŽOVÁ CESTA

Prakticky v každém katolickém kostele visí na stěnách soubor čtrnácti očíslovaných obrazů nebo plastik, který se nazývá křížová cesta. Cyklus vypráví příběh o událostech spojených s ukřižováním Ježíše. Kristovo odsouzení Pilátem, nesení kříže a pády pod ním, setkání s učedníky, jeruzalémskými ženami a nakonec i ukřižování na hoře Golgota. Někde bývají obrazy opatřené popiskami, takže je hned jasné, oč jde. Křížovou cestu si věřící procházejí a připomínají si vyobrazené epizody nejčastěji během čtyřicetidenního postního období, které předchází Velikonocům.

OLTÁŘE

Dominantním objektem presbytáře bývá oltář, říkává se mu také hlavní oltář. Někde je to obrovská, vysoká stavba zdobená řezbami, řadou soch, andělíčků, sloupoví, stupňů, zábradlí a parády, někdy vypadá jak obrovitá skříň. Jinde bývá skromnější. Uprostřed nese kříž, sochu nebo velký oltářní obraz. Umělecké dílo obvykle odkazuje na světce, nebo událost, které je chrám zasvěcený a má je v názvu.

Zejména ve starých kostelech pak stojí i tzv. postranní nebo též boční oltáře. Bývají také zdobené obrazy a sochami, ale jiných světců, než kterým je kostel zasvěcen.

Nejdůležitější ze všech oltářů (které dnes kostely převážně spíše zdobí) je centrální objekt celého prostoru. Kamenný blok nebo jiný pevný stůl na vyvýšeném místě v presbytáři, před oltářem, ale někde dokonce uprostřed chrámu. V kostelech se vyskytuje teprve od sedmdesátých let dvacátého století, tedy sotva padesát let. Tento oltář se používá jako místo, na které se klade chléb a víno při bohoslužbě, jinak též při slavení mše svaté.

VARHANY A KŮR

Přesně na druhém konci kostela, než sakristie a presbytář, se „v patře“ nachází kůr s varhanami. Jedno z nejoblíbenějších míst k návštěvě při Noci kostelů. Zde je zázemí pro všechny, kteří doprovázejí bohoslužbu hudbou a zpěvem. Stoupá se tam po schodišti z prostoru chrámu i postranními dveřmi zvenku kostela. Je velice pravděpodobné, že když byste se tam pokoušeli vstoupit jindy než na Noc kostelů, že vás vykážou.

Hlavním nástrojem takového kůru neboli kruchty jsou varhany. Dokážou svým zvukem zaplnit celý prostor chrámu od tichounkého ševelení nejmenších píšťal až po okny otřásající burácení. Mechanicky je to nejsložitější hudební nástroj na světě. Odborník vám odrecituje, že se jedná o vícehlasý aerofon a svou mechanikou se řadí mezi klávesové nástroje.

Zvuk varhan se tvoří v kovových a dřevěných píšťalách buď chvěním vzduchových sloupců, nebo kovových jazýčků. Různou barvu tónů tvoří souzvuk několika píšťal.

Největší varhany mívají až sedm klaviatur (manuálů), dvě řady pedálů a až desítky tisíc píšťal od jednoho centimetru až po dvacet metrů. Pokud se nenacházíte v nějakém opravdu velkém chrámu, počítejte spíše s nástrojem poněkud skromnějším.

V našich kostelích jsou obvykle varhany se dvěma klaviaturami a pedálem, tedy klaviaturou obsluhovanou nohama. Varhaník při hře vypadá jako obrovský pavouk, protože hraje zároveň rukama i nohama.

KAZATELNA

Taková ta malá tribuna obvykle vpředu po levé straně, případně na boku chrámu se nazývá kazatelna. Většinou se dnes nepoužívá. Její největší (a překonanou) konstrukční předností bylo, že kazatele, tedy hovořícího kněze, bylo díky ní celkem slušně slyšet. Kazatel hovořil z vyvýšeného místa, takže jeho slova se nesla nad hlavy posluchačů. Kazatelny bývají bohatě zdobené, a tak na svém místě zůstávají, ačkoliv z nich prakticky nikdo nehovoří, protože jejich hlavní úlohu nahradily mikrofony, zesilovače a reproduktory.

SAKRISTIE

Zajímavé místo, kam můžete v kostele nahlédnout jen zřídka (obvykle jen při Noci kostelů). Je to místnost, která z boku nebo zezadu přiléhá ke kněžišti. Skladují se tam roucha, knihy i další předměty potřebné k bohoslužbě. Je to takový kultivovaný sklad, všechno tu má své místo a řád, kterému vládne kostelník nebo kostelnice. Sakristie slouží také jako šatna a přípravna, odtamtud přichází a vychází kněz a jeho asistenti (ministranti) k bohoslužbě.

KOSTELNÍ LAVICE

Jsou to řady dřevěných sedadel s prknem pod nohy, kterému se říká klekátko, na nějž si věřící může při modlitbě či bohoslužbě kleknout. Lavice jsou stovkami let prověřené a miliony věřících otestované a vyzkoušené zařízení kostela, díky kterému nemusíte při návštěvě kostela stát. V lavicích lze posedět i při jakékoliv návštěvě kostela – například při Noci kostelů. Lavice obvykle pevně „drží pohromadě“, takže při usedání, vstávání, odcházení a přicházení návštěvníků chrámu nepadají a nedělají hluk.

NA VĚŽ A KE ZVONŮM

Už v dobách dávno předcházejících vzniku médií nebo internetu dbala církev na reklamu. Prakticky u každého kostela tak stojí věž a na té věži jsou zavěšené zvony. Věž hlásí široko do kraje, že právě u její paty se nachází kostel. Obvykle se z věže před každou bohoslužbou rozezní zvon nebo zvony, které podle místních zvyklostí v předstihu svolávají věřící k bohoslužbě. Zvony se liší velikostí, naladěním i účelem. Některé svým zvukem vždy ohlašovaly bohoslužbu, další oznamovaly úmrtí někoho z obce, jiné vyzývaly k večerní nebo polední modlitbě. Zvony ohlašovaly požáry, sloužily také k varování před nebezpečím, případně oznamovaly čas.

Zvony obvykle nesou jména — většinou některého ze světců a podle toho jsou také od zvonaře ozdobené reliéfem nebo nápisem, který uvádí například i datum odlití. Lití zvonu obstarávali mistři zvonaři z pružného, ale velmi tvrdého bronzu (slitiny mědi a cínu) pískové až stříbroleskle barvy. Zhoubou zvonů byla vždy válka. Jelikož se zhotovovaly z kvalitního kovu, kterého byl za válek trvalý nedostatek, stávaly se obětí tzv. rekvizic neboli zabavování pro válečné účely.

Ondřej Ruml: Udržet si naději

Jablonecký rodák, zpěvák a herec Ondřej Ruml je jedním z lidí, kteří se pustili do obnovy kostelíka sv. Štěpána v Řitonicích (Mladoboleslavsko) v litoměřické diecézi.

Noc kostelů – znáte tuto akci? Objevil jste díky ní nějaké zajímavé místo, které vám utkvělo v paměti?
Noc kostelů samozřejmě znám. Párkrát jsem se zúčastnili jako účinkující a momentálně Noc kostelů prožívám nejvíce přes kostel sv. Štěpána v Řitonicích, který se snažím pomoct zrekonstruovat a kde společně s kamarády pravidelně pořádáme letní i vánoční koncerty.

Kostel pro vás není neznámý prostor – máte své místo v Nadačním fondu kostela sv. Štěpána v Řitonicích. Jaké a proč?

Během covidu jsem měl nucené volno a napadlo mě, že bych se mohl věnovat něčemu smysluplnému, něčemu užitečnému. S obcí Řitonice mne pojí vzpomínky z dětství a také fakt, že jsem ve zdejším kostele pokřtěný. A když jsem se na ten kostel tak díval, napadlo mě, že by bylo fajn, kdyby se mu vrátila jeho zašlá krása. Naneštěstí jsem zjistil, že zastupitelstvu obce je žalostný stav této památky víc než lhostejný. Dokonce kolovaly řeči, které si přeju, aby byly jen špatným vtipem, tedy že by bylo lepší kostel zbourat a postavit tam obchodní centrum. Tak jsem si řekl, že to tak nenechám a založil jsem pro tento účel nadační fond.

Kdo vás v životě nejvíce inspiruje nebo inspiroval?
Takových lidí je asi víc. Ale napadá mě třeba můj děda. Naučil mě řídit traktor, sázet stromy a starat se o ně a taky ve mě zanechal lásku ke dřevu a práci s ním. Nebo můj táta, kvůli kterému jsem začal hrát na kytaru. Pokud bych měl jmenovat někoho ze současnosti, tak je pro mě velmi inspirativní Tomáš Halík.

Téma letošní Noci kostelů je naděje. Co pro vás znamená?
Naděje je pro mě všechno, a je, myslím, úzce spojená s vírou. V divadle Komedie v Praze hrajeme už pátým rokem muzikál Lazarus, který napsal David Bowie a tam se s pojmem naděje hodně pracuje. „Hledat naději, kde už žádná není, v tom je pravá laskavost." To je jedna z vět, kterou tam říká postava Valentýna. Dokud máte naději, žijete. V beznaději se žít nedá.

Těžké chvíle – jak je překonáváte? Máte na to nějaký návod?
Udržet si naději. Snažím se pracovat na sobě jako na člověku. Eliminovat své horší stránky. Nesoudit, myslet pozitivně, nerozčilovat se, zůstat v klidu, neprokrastinovat.

Co vám teď dělá největší radost?
Když mají radost moji blízcí. Když má dcera udělá v něčem nějaký pokrok, třeba když se nedávno sama rozjela a zastavila na kole, nebo když poprvé udělala na gymnastice hvězdu… Velkou radost mám ale i z toho, když se mi povede koncert, když na konci lidé tleskají a září jim oči.

A co vás štve?
Jelikož to moje práce vyžaduje, pohybuji se často na sociálních sítích a čím dál tím víc mi v hlavě rezonuje jedna myšlenka.

Říkám si často, jaké by to asi bylo, kdyby tam lidi veřejně písemně projevovali jen pozitivní názory a ty negativní si nechávali pro sebe, nebo je ventilovali pouze ústně mezi sebou. Neříkám to kvůli sobě, že by mi vadilo, když mi někdo napíše, že dělám blbou hudbu. Já to ustojím. Mě vadí všeobecně ten fenomén toho hejtu na sociálních sítích. To, že si lidi neuvědomují, že svým uslintaným nenávistným komentářem můžou někoho zranit nebo mu ublížit. Tohle mě trápí čím dál víc.

Byl jste někdy poutníkem?
Tak ono záleží asi na tom, v jakém smyslu je slovo poutník míněno. Ono by se to dalo totiž vyložit tak, že každý jsme poutníkem svého života. Pokud ale máte na mysli toho poutníka, který putuje krajinou, tak ano. První větší putování jsem absolvoval když mi bylo asi 8. Šli jsme asi 10 dní po Nízkých Tatrách a bylo to úžasné. Krásné vzpomínky. Později jsem asi v 18 jsem jel ještě s bratrem, maminkou a jejím přítelem na kole takovou cestu asi 600 km skrz Keňu a Tanzánii. To bylo hodně silné. První týden se s tím srovnáváte, trošku trpíte, trošku jste vykulení. A pak se ve vás něco zlomí a stanete se součástí té krajiny a toho života tam. Věci jako doklady nebo telefon vám začnou připadat naprosto zbytečné. Vaše denní náplň se zúží na to sehnat něco k jídlu a k pití a najít dobré místo odpočinku. Dojdete k jakési podstatě sebe sama.

Ondřej Ruml se narodil v roce 1981 v Jablonci nad Nisou.
V roce 2008 se zúčastnil soutěže X Factor, kde obsadil druhé místo.
Vystudoval pražskou Konzervatoř Jaroslava Ježka. V současné době se věnuje především koncertování a divadlu. Vystupuje sólově s projektem One Man Show Nahubu a za vokální album Nahubu získal nominaci na Cenu Anděl jako zpěvák roku. Dále koncertuje s jazzovou kapelou Matej Benko Quintet.
Vidět jej lze také v muzikálu Janka Ledeckého Hamlet: The Rock Opera, dále v muzikálu Quasimodo, ale také v muzikálu Johanka z Arku a dalších.

Při přípravě rozhovoru nás oslovila vaše píseň Na pokraji. Představíte ji?
Tahle písnička je momentálně má nejnovější, je to singl který jsme vydali v říjnu minulého roku. Napsal ji můj kamarád muzikant a herec Lukáš Janota a když mi poprvé pustil její demo verzi, okamžitě jsem věděl, že ji chci zpívat. Jsem rád, že mi ji svěřil. Zaranžovat a nahrát mi ji pomohl producent Igor Ochepovsky a hudbu nahráli kamarádi Matej Benko, Robert Balzar, Šimon Marek a Marek Fryčák.

Publikace seznamuje široký okruh zájemců s tím, kde se co vyskytuje v katolickém kostele, jak se v kostele chovat a co se v kostele obvykle děje. Je napsána živým jazykem a doprovázejí ji pěkné snímky z různých míst naší země. Určena je především těm, kdo do kostela vstupují s pocitem nepatřičnosti nebo mají strach, že by se ztrapnili. Jak se píše uvnitř, „není se čeho bát, nic vám nehrozí. Pravděpodobně nevzplanete ani nezblbnete. Nebudete ani první, ani poslední, kteří sem občas zabrousí, ač třeba nejsou věřící. Kostely jsou otevřené všem, kdo hledají klid, pokoj, oddych nebo přicházejí jen ze zvědavosti."

Chcete vědět o kostele víc? Karmelitánské nakladatelství nabízí tuto drobnou publikaci, která vás provede kostelem i obvyklým děním uvnitř.

Co to je litoměřická diecéze?

BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

Česká republika je v církevní správě katolické církve rozdělená na osm diecézí. Při vaší návštěvě kostela se nacházíte na území té litoměřické. Představuje severní část České republiky (zahrnuje celá území nebo části pěti krajů). Spravuje ji litoměřický biskup Stanislav Přibyl s pomocí svého úřadu – Biskupství litoměřického.

KDE SE VZALO BISKUPSTVÍ?

Litoměřická diecéze byla založena bulou „Primitiva illa ecclesia" papeže Alexandra VII. z 3. července 1655. Vznikla při obnově katolické církevní správy v Čechách v pobělohorském období.

Prvním diecézním biskupem byl jmenován Maxmilián Rudolf von Schleinitz, probošt litoměřické kapituly – společenství kněží při významném chrámu. Právě existence kapituly, prastaré instituce založené již roku 1057, byla jednou ze zásadních příčin, že se sídlem severočeského biskupství staly právě Litoměřice.

ÚZEMÍ DIECÉZE

Hranice litoměřické diecéze byly při jejím vzniku vymezené historickým Litoměřickým krajem, jehož území dodnes tvoří střední část diecéze. Na jihu ji ohraničovaly řeky Labe a Ohře, na západě město Most, na severu státní hranice a na východě končila v České Lípě. Dnes je to úplně jinak. Zhruba o další dvě třetiny se území diecéze rozšířilo v rámci úpravy církevního uspořádání českých zemí za Josefa II., kdy k ní byly v roce 1784 přičleněny tehdejší (Mlado)Boleslavský a Žatecký kraj. Dílčí územní změny pak přišly na řadu ještě v roce 1993 v souvislosti se vznikem plzeňského biskupství a úpravou hranic pražské arcidiecéze. Svůj dnešní rozsah získala litoměřická diecéze 1. ledna 2013, kdy k ní byla z plzeňské diecéze připojena farnost Vejprty.

FARNOSTI

Diecéze se od doby svého vzniku členila na menší správní celky, tzv. vikariáty. Zpočátku byly jen dva (na pravém a levém břehu Labe), ale s přibývajícím počtem farností a rozšiřování území dosáhl jejich počet před polovinou 20. století počtu 28, v současné době jich existuje 10. Obdobný je i vývoj počtu farností, jichž lze k roku 1655 uvést asi necelých 60, před rozšířením diecéze v roce 1784 jich bylo 102, po rozšíření již 317. Ve 40. letech 20. století bylo dosaženo dokonce počtu 447. V současné době se snaží biskupství farnosti (často jen formálně existující) sloučit do nových funkčních celků.

Biskupství sídlilo v Litoměřicích vždy v areálu kolem katedrály sv. Štěpána. Druhý litoměřický biskup Jaroslav Ignác ze Šternberka přestavěl na konci 17. století bývalou rezidenci kapitulních proboštů na barokní palác, v němž biskupové sídlí dosud. Samotný úřad biskupství má svou vlastní budovu naproti katedrále.

ČEŠI A NĚMCI

Na území diecéze žili už od středověku vedle sebe Češi a Němci. Předválečné nacionální napětí vyústilo v roce 1938 k odstoupení části tehdejšího Československa obývaného německým obyvatelstvem ve prospěch Německa. V důsledku toho byla na dvě samostatné části spravované dvěma generálními vikariáty rozdělena i litoměřická diecéze. Konec války sice přinesl opětovné sjednocení jejího území, avšak zároveň s ním započalo vyhnání německého obyvatelstva, kterého z území diecéze odešlo zhruba 1,2 milionu! Za hranice s nimi odešlo (v některých případech nuceně, v jiných dobrovolně) více jak 500 kněží. Obnova diecéze v dalších letech byla složitá a zásadně jí omezil i nástup komunistů k moci. Rok 1945 tak dodnes představuje nejzásadnější zlom v dějinách litoměřické diecéze.

V současnosti působí v litoměřické diecézi 103 kněží v duchovní správě (z toho 35 řeholníků) a 11 trvalých jáhnů. Na území diecéze žije zhruba 1,3 milionu obyvatel, z nichž se ke katolické víře hlásí zhruba 160 000. Pravidelně jich do kostela každou neděli přichází asi sedm tisíc. Současným litoměřickým sídelním biskupem, již 21. v pořadí, je Stanislav Přibyl.

Mapa vikariátů litoměřické diecéze

Seznamte se: CHTĚJÍ SE STÁT KNĚŽÍMI

Když se někdo chce stát knězem, čeká ho šest let přípravy a studia. Prvně přípravný ročník, pak nástup do kněžského semináře (něco mezi klášterem a internátem) a magisterské studium na teologické fakultě. Během té doby absolvují řadu praktických zkušeností ve zdravotnictví a podobné službě potřebným lidem, a na konec je čeká nejdříve jáhenské a potom kněžské svěcení. Představujeme v rozhovorech dva kandidáty kněžské služby ze severu Čech – rozhodli se zasvětit svůj život Bohu (tedy nevstoupit do manželství), ale věnovat se kněžskému povolání. Co jsou zač? Proč se do tak náročného úkolu pustili? Seznamte se: Matouš Marek a Marek Láska.

Rodiče mi dávají ohromnou svobodu

Matouš Marek je jeden z bohoslovců, studujících za litoměřickou diecézi. Loni na podzim nastoupil do prvního ročníku, a tak jsme se ho vyptávali:

Kdo je Matouš? Představte se lidem, kteří vás neznají.
Je mi 21 let, jsem z Litoměřic. Mám rád hudbu a hraju na varhany, vedl jsem skauty a jsem v tomto hnutí pořád aspoň trochu aktivní.

U oltáře jste jako ryba ve vodě.
Jako jednoletý kluk už jsem prý napodoboval kněze a s „jakože“ kadidelnicí obcházel jídelní stůl a „okuřoval“. Dožadoval jsem se ministrování (služby u oltáře) a ke třetím narozeninám jsem dostal ministrantské oblečení a poprvé mě k tomu pustili.

Prožíváte bohoslužbu jako „službu Bohu“ anebo „službu Boha člověku“?
Obojí. Jsme tam my, kteří přicházíme, protože chceme něco odevzdat, darovat Pánu Bohu. Ale cokoli mu dáváme, tak je ve srovnání s jeho velikostí naprosto nedokonalé. A on ve své velikosti dokáže léčit naše bolesti, které přinášíme.

Je to oboustranný proud a hlavně vlastně takový vrchol našeho úsilí sloužit Bohu nejenom při mši svaté, ale celým svým životem. Ve mši svaté pak navíc dohromady jako společenství. Ale je to především chvíle, kdy on slouží nám.

Jsou takové prožitky nějak přístupné i lidem, kteří přijdou na bohoslužbu, do modlícího se společenství, zažijí to?
I docela obyčejným pozváním – třeba při Noci kostelů - můžeme lidi nakazit naší nadějí a radostí. Dát jim zakusit, odkud to všechno bereme. Měl jsem několik zkušeností, kdy jsem vzal svoje nevěřící spolužáky z gymplu na mši svatou. Většinou proto, že je zajímalo, jak hraju na varhany, takže se šlo na kůr. Prakticky vždy odcházeli s tím, že se jich něco dotklo.

Dáte nahlédnout do toho, co prožíval Matouš Marek, než se nakonec ocitl v semináři?
Je to trochu dvousečný meč mluvit o vlastním povolání, když je člověk teprve ve formaci, která má rozlišit, jestli je skutečně povolán.
Prosil jsem pořád Pána Boha, aby mi ukázal, co a jak mám se životem podniknout.

A když jsem se do nějaké holky zakoukal, tak to začalo být vždycky období takového intenzivnějšího hledání, ve kterém mi Pán Bůh dával poměrně čitelné náznaky, že mne zve do semináře.

A zažíváte nějaký tlak na sebe, nějaká očekávání „abyste tím knězem byl“?
V rodině určitě ne. Rodiče mi dávají ohromnou svobodu. Byli by bývali určitě rádi, kdybych domů přivedl holku, ale jsou v pohodě, i když jsem domů přinesl kleriku.

Nejste mezi vrstevníky s klerikou tak trochu celebrita?
Ani ne. Spíš mi dávají najevo, že jsou rádi, fandí mi. A i v tomto prostředí díky nim poznávám a utvrzuji se, že kněžství je pro mě dobrá cesta.

Jaký je život v semináři?
Je to místo, kde se nám snaží vytvořit zázemí pro naše studium a osobní růst. Proto se možná trochu podobá klášteru. Máme dva představené: rektora, který celý seminář vede, a spirituála, který má na starosti náš duchovní rozvoj. Každý den má svou pevnou strukturu. Ráno se scházíme po šesté hodině k rozjímání v kapli, potom se modlíme ranní chvály a slavíme mši svatou. Přes den máme školu nebo volno, kdy můžeme ven, jít si zaběhat, setkávat se s lidmi nebo studovat. V poledne se scházíme k modlitbě Anděl Páně a na společný oběd. Odpoledne je zase určené ke studiu, případně samostudiu nebo tomu, co prostě sami potřebujeme dělat.

Večer se scházíme v šest hodin na nešpory a po nich jdeme na večeři. Večery míváme sami pro sebe.

A jak se vám seminární život líbí?
Já jsem tam fakt rád. Je nás teď i s představenými dvacet a panují mezi námi přátelské vztahy. Velká výhoda je, že si všichni tykáme.

Ragbista, který chce být kněz

Na diecézní pouti 31. května v bazilice v Jablonném v Podještědí bude přijat mezi kandidáty jáhenství a kněžství bohoslovec Marek Láska. Chystá se sloužit lidem jako kněz. Jak k takovému rozhodnutí dospěl a jak se tento mladý muž rozhodl zasvětit celý svůj život Bohu a církvi?

Co přijetí kandidatury jáhenství a kněžství znamená?
Je to další a významný krok na té cestě ke kněžské službě. Má to být projev mého rozhodnutí. Občas se to přirovnává k zásnubám. Veřejně projevím, že počítám s tím, že chci být knězem a diecéze počítá s tím, že ví, že tady má kluka, který chce být knězem – a počítá s ním taky.

Přiznávám, že vlastně nemám moc rád takovouto pozornost. Když jsem šel do semináře, tak jsem to taky moc netroubil do světa a vědělo to velice málo lidí. Takové oznámení už ale beru jako závazek. Bude tam dost lidí, a tak z toho mám respekt.

A z čeho je ten respekt, vždyť vystupovat před lidmi jste asi zvyklý?
Někdy v sobě bojuju s obavami, že by třeba někdo z představených seznal, že to není moje cesta. Nebo že by třeba i v samém závěru mé přípravy nastaly nějaké okolnosti, které by mému svěcení zabránily. Bolelo by mě pak i zklamání lidí v mém okolí, i když vím, že to není hlavně o těchto lidech – je to o mém nejniternějším vztahu s Bohem. Mám pochopitelně respekt před tím závazkem jako takovým – je to prostě obrovská věc a vidím své nedostatky.

Kdo je Marek Láska, jak byste se představil lidem, kteří vás neznají?
Pocházím z malého městečka Rychnov u Jablonce nad Nisou. Narodil jsem se do větší rodiny – mám čtyři sourozence, tři ségry a jednoho bráchu. Odmalička jsem ministrant (ten který při bohoslužbách pomáhá knězi u oltáře) a baví mě spousta věcí, hlavně kolektivní sporty, byť na to úplně nevypadám. Jednu dobu jsem i závodně hrával ragby.

Pocházíte tedy z docela prima rodiny.
Za svoji rodinu jsem moc rád. Od malička jsme byli vedení k víře – ač u obou rodičů byla trošku jiná. Taťka byl pokřtěný až jako dospělý a mamka je z východního Slovenska. Dnes jsem jim moc vděčný za to, jak mě v mé víře doprovodili.

A co na to říkají, že jste teď v semináři, v klerice.
Berou to. Řekl bych, že jsou rádi a vidí, že to tak má být. Samozřejmě se o mně trochu strachují, ale tak to asi rodiče mají vždycky.

Jaký vliv na vaše rozhodování měla práce v Diecézním centru života mládeže v Příchovicích?
Než jsem šel do Příchovic, byl jsem na vysoké škole v Liberci – studoval jsem aplikovanou geografii, což mě moc bavilo, ale nedokončil jsem ji. Potřeboval jsem nějakou změnu v životě, a tak jsem si řekl, že seknu se školou, a půjdu někam pracovat. Službu v Příchovicích jsem chtěl odmítnout, že to není nic pro mě, že se tam nehodím. Znamenalo to ale vystoupit ze své komfortní zóny, věnovat se druhým lidem, jít s kůží na trh. Ale nakonec jsem kývnul. Vzal jsem ten čas tak, že mám rok na rozmyšlenou kam dál a jestli tedy nemám jít do kněžského semináře.

Je pro vás výhoda, že máte za sebou – byť nedokončenou – tu předchozí vysokou školu? Jako že jste starší, otřískanější životem?
Když o tom tak přemýšlím, tak zpětně viděno, asi bych do semináře došel i bez ní. Na druhou stranu jsem si spoustu věcí v sobě tak nějak vyřešil a odžil. Za tyhle zkušenosti jsem rád. Vidím, že všechno, co jsem dělal a hledal, tak mělo nějaký smysl a nějak to můžu v životě zužitkovat.

A jak jste rozpoznal, že máte povolání ke kněžství? Byla to rána z čistého nebe nebo to zrálo?
Objevovalo se znovu a znovu, téměř neodbytně. Můj brácha mi říkal, že na mě pozoroval, že jsem o tom přemýšlel třeba už dvanáct let. Že jsem se ho na to i vyptával. Neustále se mi vracela ta otázka, jestli náhodou nemám být kněz. Vždycky jsem to nějakou chvíli řešil, pak to zas nechal být. A pak se to najednou zase objevilo. Dnes ve výsledku vidím, že to povolání tam už bylo déle, akorát já jsem vlastně odmítal a bál jsem se.

Máte už takhle v polovině studia představu, jaký chcete být kněz?
Ten, který plní Boží vůli. Je na místě, kam ho Bůh posílá a neprovádí žádné hlouposti. Žije s Bohem a ve svojí službě je pro lidi, což znamená být prostředníkem, pomáhat jim hledat Boha a hledat jejich cestu životem.

HLEDAM BOHA.CZ

Hledáte Boha? Jsou tu lidé, kteří pomůžou

Pokud patříte k lidem, kteří se narodili do prostředí, kde Boha nikdo nezná a neřešili, jestli je něco „nad námi“ a pak jste o něj někde na životní cestě „zakopli“, jsou tu lidé, kteří vám pomohou najít cestu.

Dohromady se dala parta lidí, kteří jsou připraveni v takové orientaci pomáhat. K ničemu vás nebudou nutit, o ničem přesvědčovat. Připravený pro vás je svobodný kontakt v prostředí internetu a nalézt jej můžete na hledamboha.cz. „Naším posláním je umožnit každému návštěvníkovi tohoto webu udělat další krok při hledání. Hledání životních odpovědí, hledání víry a toho, co nás přesahuje. Jsme křesťané, ale můžete s námi mluvit o jakémkoliv pohledu na Boha, o kterém přemýšlíte. Spolupracujeme pouze s křesťanskými církvemi a nespolupracujeme s nezdravými společenstvími typu sekt. Přejeme si srozumitelně v on-line prostoru prezentovat křesťanskou víru. Našich více než čtyřicet vyškolených ‚průvodců‘ se v rámci projektu věnuje zhruba dvěma stovkám lidí, kteří se nám každý měsíc ozývají ať už prostřednictvím online kurzů, e-mailu nebo sociálních sítí,“ vysvětluje Marek Chvátal ředitel projektu hledamboha.cz.

Pokud jste si připustili nebo všimli, že může být „něco nad námi“. Že svět nevznikl náhodou, že možná nejsme jen shluk atomů a že není jen tento život a smrtí vše nekončí, je tento projekt právě pro vás. Nabízí několik forem kontaktu.

1. Online kurzy zdarma

Nabízí bezplatně několik kurzů, které umožní projít si texty, videa a dojít k zamyšlení. V kurzu je možné také komunikovat s průvodcem.

2. Osobní online průvodce

Témata ohledně víry a věcí, které nás přesahují, je dobré s někým probírat. Pro zájemce je připravena možnost spojit se s proškolenými online průvodci.

3. Inspirace

Inspirace při hledání životních odpovědí. Připravena jsou videa lidí, kteří udělali další krok ve světě víry, články nebo OMG show na streamu.

Kdo to je průvodce?

Osobní online průvodce je tu pro každého, aby jej doprovodil na duchovní cestě. Rád pomůže hledat odpovědi na duchovní otázky, nasměrování v řešení osobních problémů nebo podpoří modlitbou. Je to vyškolený dobrovolník, křesťan. Získat osobního online průvodce nic nestojí – vše je zdarma. Komunikace s průvodcem respektuje časové možnosti a individuální potřeby. Pokud s ním budete chtít sdílet osobní informace, může lépe pomoci. Je ale na svobodě každého zůstat i zcela v anonymitě.

Jaké jsou hodnoty projektu hledamboha.cz?

LASKAVOST
Láska k druhým, odvozená z Boží lásky k lidem, motivuje tuto službu i komunikační styl. Vede k laskavému přístupu bez souzení, porozumění příběhu člověka s ohledem na kontext jeho života, pokoře, zodpovědnosti a otevřenosti vůči zpětné vazbě.

SROZUMITELNOST
S uvědoměním vlastních omezení v pochopení Bible tito lidé věří v pravdivost Ježíšova učení (evangelia). Jejich cílem je pomoci lidem se zorientovat v množství často zavádějících, informací o křesťanství. Skrze osobní konverzace chtějí bořit předsudky a mýty zabydlené v českém prostředí. Snaží se komunikovat srozumitelně, vyhýbají se „církevnickému žargonu“ a učí se mluvit jazykem současné generace.

DOSTUPNOST
Jsou k dispozici online pro každého, kdo se rozhodne „ozvat“. Snaží se reagovat rychle a zodpovědně pracovat s problémy s specifickými projevy lidí. Vytváří prostor, který je snadno přístupný a respektuje anonymitu uživatelů. Obsah poskytují zdarma.

CHTĚLI BYSTE ZAČÍT ČÍST BIBLI?
Můžete si také napsat o Nový zákon v jednoduchém a čtivém překladu a lidé z projektu hledamboha.cz vám ho zdarma (včetně poštovného) pošlou prostřednictvím Zásilkovny.

Mobilní aplikace Noc kostelů

Pro návštěvníky Noci kostelů je k dispozici skvělá možnost, jak si naplánovat vlastní program z široké nabídky, kterou pořadatelé chystají. Kromě webových stránek a tiskovin lze využít také aplikaci pro zařízení se systémem Android i Apple iOS.

Aplikace poskytuje zejména informace o zapojených kostelích a jejich programech. Hledejte další v sousedství! Standardní funkcí je totiž nabídka programu nejbližších kostelů a modliteben podle GPS polohy uživatele.

Kromě toho, je v přehledu zapojených míst možné hledat a listovat podle okresu či kraje. Seznam zapojených kostelů a nabízených programů je v aplikaci aktualizován z centrální databáze webových stránek www.nockostelu.cz.

Vybrané kostely si uživatel může uložit mezi oblíbené a vytvořit si tak program své vlastní Noci kostelů.

Ke stažení:

GOOGLE PLAY

APPLE APP STORE

Charita je tu pro každého, kdo potřebuje pomoc

Milí čtenáři, jmenuji se Adéla Švecová a je mou radostí vést Diecézní charitu Litoměřice. Ráda bych se Vám představila jakou pomoc lidem v litoměřické diecézi nabízíme a proč je Charita často tím místem, kde se znovu rozsvítí světlo naděje. Zvlášť, když život přinese trpké chvíle, které nečekáme a které neznáme.

Nikdo z nás neví, co nás v životě potká. Stačí málo – ztráta zaměstnání, nemoc, rodinné problémy – a člověk najednou neví, kam se obrátit. Právě v takových chvílích je dobré vědět, že v tom nemusíte být sami.

Charita tu je pro každého, kdo potřebuje pomoc. Neřešíme, co bylo a proč, nesoudíme. Jsme tu proto, abychom naslouchali, podali ruku a pomohli najít cestu ven, ať už je situace jakkoli složitá a bezvýchodná.

V naší charitní rodině najdete zkušené odborníky, ale především lidi se srdcem na dlani. Rozumíme tomu, že někdy stačí málo, aby se člověk ztratil, padl na kolena. Ale také víme, že každý má právo na druhou šanci, na podanou ruku, třeba i na nový začátek.

Jsme vděční za to, že nám lidé věří a obracejí se na naše služby, na jednotlivé pobočky Charity v diecézi s důvěrou. Každý den se snažíme být oporou těm, kteří to právě teď potřebují nejvíce.

Pokud cítíte, že už to sami nezvládáte, nebo pokud víte o někom, kdo prožívá těžké životní chvíle, ozvěte se. Jsme tu pro Vás.

Děkujeme, že nám věříte.

Adéla Švecová
ředitelka
Diecézní charity Litoměřice

Ocitli jste se v obtížné životní situaci? Nevíte si rady? Nezůstávejte na to sami. Charita je tu pro Vás!

Ať už Vás trápí cokoliv – samota, dluhy, nemoc, ztráta zaměstnání nebo střechy nad hlavou. Obraťte se na nejbližší Charitu.

Charity v litoměřické diecézi nabízejí např. tyto služby:

- pečovatelské služby
- domácí zdravotní péči
- domácí hospicovou péči
- občanské poradny
- azylové domy
- noclehárny
- domovy se zvláštním režimem
- asistenční služby pro rodiny s dětmi
- nízkoprahové zařízení pro děti a mládež
- dětské skupiny
- terénní programy
- chráněné bydlení
- materiální pomoc lidem v nouzi
- šatníky
- interkulturní centra

Diecézní charita Litoměřice

NAŠE DVEŘE JSOU OTEVŘENÉ LIDEM V TĚŽKÝCH CHVÍLÍCH.

Více informací o činnosti Charity se dozvíte na **https://dchltm.cz**

Vydalo: Biskupství litoměřické. **Texty:** Jiří Nývlt, Martin Barus, Jana Praisová a kolektiv autorů. **Fotografie:** Dominik Faustus, Karel Pech, archivy Ondřeje Rumla, Biskupství litoměřického a společenství autorů Člověk a Víra. **Grafika a zlom:** Lucie Dezortová. **Tisk:** Ústecké tiskárny, s. r. o. **Vydáno:** 2025. **Neprodejné.**